

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.005/2023/8.
I. rendű felperes:	I. rendű felperes (I. rendű felperes címe)
II. rendű felperes:	II. rendű felperes (II. rendű felperes címe)
III. rendű felperes:	III. rendű felperes (III. rendű felperes címe)
A felperesek képviselője:	felpereseket képviselő ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Alperes jogi képviselője:	alperesi képviselő (alperesi képviselő címe eljáró: alperest képviselő ügyvéd)
A per tárgya:	Közzszolgálati Döntőbizottság határozatainak felülvizsgálata iránt indult közzszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 6.K.701.686/2022/13.

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 125.000 (százhuszonötezer), a II. rendű felperesnek 125.000 (százhuszonötezer), és a III. rendű felperesnek 125.000 (százhuszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az I. rendű felperes 2020. november 23. napjától kinevezéssel, a II. és III. rendű felperesek korábban fennálló jogviszonyuknak 2019. március 1. napjától - a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Kit.) 285. § (1) bekezdés a) pontja szerinti - átalakulása folytán kormányzati szolgálati jogviszonyban álltak az alperessel vezető hivatali tanácsos álláshelyen, beosztásuk szerint az alperes szolgálati hely osztály állományában. A felperesek munkaköri feladataikra nézve a kormányzati szolgálati jogviszonyban munkaköri leírást nem kaptak, munkájukat a kémiai biztonságról szóló 2000. évi XXV. törvény (a továbbiakban: Kbtv.) és az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) előírásai szerint látták el. Feladataik elsősorban a hazai és külföldi ügyfelek által a veszélyes anyagokra és keverékekre vonatkozó méregközponti nyilvántartásba vételre irányuló elektronikus úton benyújtott kérelmek kezelése, formai és tartalmi elbírálása, valamint az ezekkel összefüggő pénzügyi tevékenységre terjed ki, továbbá elektronikus és telefonos úton történő egészségügyi toxikológiai tájékoztatás adására irányult; adminisztratív tevékenységet végeztek, melynek során partnerekkel személyes kontaktust nem tartottak; betegellátást nem végeztek.

[2] A koronavírus elleni védőoltás kötelező igénybeviteléről szóló 449/2021. (VII. 29.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) 1. § (1) bekezdése alapján a 27/2021. (I. 29.) Korm. rendelet szerinti veszélyhelyzet ideje alatt – a (4) bekezdés szerinti mentesítés kivételével – a Kormányrendelet szerinti egészségügyi szolgáltatónál nem hozhattak létre és nem tarthattak fenn az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről szóló 2003. évi LXXXIV. törvény (a továbbiakban: Eütev.) 4. § a) pontja szerinti egészségügyi dolgozóval, 4. § c) pontja szerinti rezidenssel, vagy az Eütev. 4. § b) pontjában meghatározott tevékenységnek az egészségügyi szolgáltató székhelyén és telephelyén történő végzésére irányuló jogviszonyt olyan személlyel, aki egyrészt a jogviszony keretében egészségügyi tevékenységben végezni, és aki a SARS-CoV-2 koronavírus elleni koronavírus elleni védőoltást megelőzőleg vagy a Kormányrendelet szerinti határidőig nem vette fel. A már fennálló jogviszonyban álló foglalkoztatott az állampolgárok egészségének és életének megóvása érdekében köteles volt a Kormányrendelet (4) bekezdés szerinti mentesítés kivételével vagy az egydózisú oltóanyag esetén a védőoltást, avagy kétdózisú oltóanyag esetén a védőoltás első dózisát 2021. szeptember 15. napjáig, illetve kétdózisú oltóanyag esetén a védőoltás második dózisát az oltóorvos által meghatározott időpontban felvenni [Kormányrendelet 1. § (2) bekezdés]. A mentesülést az egészségügyi indokból ellenjavallatot tartalmazó orvosi szakvéleménnyel lehetett igazolni. A jogszabály jogkövetkezményként a foglalkoztatott jogviszonya felmentéssel, illetve felmondással azonnali hatállyal való megszüntetését írta elő, ha a foglalkoztatott a védőoltás felvételét, vagy mentesülést igazoló orvosi szakvéleményt a felhívástól számított 15 napon belül nem mutatta be. A foglalkoztatásra irányuló jogviszony megszüntetése esetén a foglalkoztatottat felmentési idő vagy felmondási idő és végkielégítés nem illette meg [Kormányrendelet 1. § (9) bekezdés].

[3] Az alperes országos tisztifőorvosa a 17-40/2021/HO iktatószámú, 2021. augusztus 23-án kelt körlevelében (a továbbiakban: körlevél) mások mellett a felpereseket is arról tájékoztatta, hogy a Kormányrendelet tárgyi hatálya az alperesre, mint egészségügyi szolgáltatóra és a rendelet személyi hatálya, – egyes kivételekkel – alperes valamennyi kormánytisztviselőjére és munkavállalójára kiterjed. A kivételszabály szerint a védőoltás felvételére az nem volt kötelezett, aki az oltási kötelezettség határidejét megelőzően mentesült a rendelkezésre állási és munkavégzési kötelezettség teljesítése alól (tartósan távollévő szülési szabadságon lévő, nemzeti szakértő) valamint, aki távmunka, vagy otthoni munkavégzés keretében foglalkoztatott. Dózisától függően a védőoltás első dózisa felvételét 2021. szeptember 1. napi határidővel határozta meg, amit utóbb – a Kormányrendelet módosításáról szóló 507/2021. (VIII. 31.) Korm. rendelettel – 2021. szeptember 15. napjára meghosszabbítottak. A munkáltató felhívta a foglalkoztatottakat a védőoltás felvételének, vagy a mentesülés igazolására és tájékoztatta őket arról, hogy ennek elmaradása esetén a foglalkoztatottak jogviszonyát – felmentési (felmondási) idő és végkielégítés nélkül – felmentéssel, illetve azonnali hatályú felmondással megszünteti. A felperesek a körlevél alapján személyükre nézve a Kormányrendelet érvényesíthetőségének munkáltató általi felülvizsgálatára kérelmet terjesztettek elő, azonban választ nem kaptak. A megadott határidőben a koronavírus elleni védőoltást nem vették fel, és azt, illetve a mentesülést nem igazolták.

[4] Az alperes(i) munkáltató 2021. október 19. napján kelt és 2021. október 20. napján közölt intézkedéssel azonnali hatállyal megszüntette a kormányzati szolgálati jogviszonyukat a Kit. 107. § (2) bekezdés e) pontja, valamint a Kormányrendelet 1. § (9) bekezdésére hivatkozással, mert a felperesek a részükre kötelezően előírt védőoltást 2021. szeptember 15. napjáig, illetve a munkáltató erre vonatkozó felhívásától számított 15 napon belül nem vették fel. A felperesek a munkáltatói intézkedéssel szemben közszolgálati panaszt nyújtottak be a Közszerzői Döntőbizottsághoz (a továbbiakban: KDB), melyben a felmentésük jogellenessége folytán a visszahelyezésüket és a munkáltató marasztalását kérték. Panaszukban vitatták, hogy a Kormányrendelet személyi hatálya rájuk is kiterjedne, mert olyan feladatokat láttak el, amelyek sem adminisztratív módon, sem fizikailag nem kapcsolódtak a Kormányrendeletben megjelölt egészségügyi formákhoz. A 3537/2021. (XII.22.) AB határozatban (a továbbiakban: AB határozat) foglaltak alapján állították a felmentésük jogellenességét. Hivatkoztak természetes védettségükre, valamint a hátrányukra megvalósuló diszkriminációra és kifogásolták a felmentésben a Kit. 107. § (2) bekezdés e) pontjának megjelölését. Az alperes a közszolgálati panaszok elutasítását kérte, mert hivatkozása szerint a Kormányrendelet nem tartalmazott megkülönböztetést arra vonatkozóan, hogy a kormánytisztviselő a feladatellátás során nem kerül közvetlen kapcsolatba a betegekkel, ügyfelekkel, páciensekkel. Azzal érvelt, hogy annak személyi hatálya nem szűkíthető le csak az egészségügyi szakszemélyzet-beteg kapcsolatban résztvevőkre, a Kormányrendelet az egészségügyi szolgáltató teljes személyi állományára vonatkozik, a távmunkát végzők kivételével.

[5] A KDB JHÁT-DB/8/6/2022., JHÁT-DB/6/7/2022. és JHÁT-DB/7/6/2022. iktatószámú határozataival a felperesek közszolgálati panaszait elutasította. A Kormányrendelet 1. § (1)-(2) bekezdése, Kit. 2. § (1) bekezdés a-b), e) pontja, a fővárosi és megyei kormányhivatal, valamint a járási (fővárosi kerületi) hivatal népegészségügyi feladatai ellátásáról, továbbá az egészségügyi államigazgatási szerv kijelöléséről szóló 385/2016. (XII. 02.) Kormányrendelet [a továbbiakban: 385/2016. (XII. 02.) Korm. rendelet] 6. §, 6/D. §, az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 3. § e), f) pontja, valamint az alperes 37886-8/2019/PKF számú alapító okirata és az utasítás (a továbbiakban: SzMSz) alapján megállapította, hogy az alperesi kormányzati igazgatási szerv, mint központi hivatalként működő központi költségvetési szerv egészségügyi szolgáltatónak

minősül, így a Kormányrendelet hatálya kiterjed rá. A felperesek pedig a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdése szerinti egészségügyi szolgáltatónál fennálló kormányzati szolgálati jogviszonyban látták el feladatukat, amelyből következően a Kormányrendelet 1. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a koronavírus elleni védőoltás felvételére kötelesek voltak. A KDB értelmezése szerint a Kormányrendelet nem írja elő, hogy a foglalkoztatott a feladatát az 1. § (1) bekezdés szerinti ellátási formák valamelyikében teljesítse, az ellátási forma kizárólag az egészségügyi szolgáltató meghatározásában jelentős; a felperesek a Kormányrendelet személyi hatályát tekintve egészségügyben dolgozónak, illetve egészségügyi dolgozónak minősültek, amely kategorizálásnak egyébként a KDB nem tulajdonított jelentőséget.

A felperes keresete és az alperes védírata

[6] A felperesek a KDB határozataival szemben pertársaság formájában nyújtottak be keresetet. A módosított keresetükben a közszolgálati jogviszonyuk jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként a Kit. 116. § (5) bekezdése alapján átalánykártérítés, valamint a II-III. rendű felperesek a Kit 112. § szerinti végkielégítés megfizetésére is kérték az alperes kötelezését. Az I. rendű felperes 15 havi illetménynek megfelelő 7.275.000 forint, a II. rendű felperes 16 havi illetménynek megfelelő 7.200.000 forint, továbbá 1 havi 450.000 forint végkielégítés, a III. rendű felperes 22 havi illetménynek megfelelő 8.800.000 forint átalánykártérítés és 12 havi 4.800.000 forint végkielégítés megfizetését kérte. Miután a felperesek felmentésére ugyanolyan indokkal került sor és az alperes ugyanazon szervezeti egységénél dolgoztak, ezért azonos jogi érvelést terjesztettek elő. Hivatkozásuk szerint a Kormányrendeletet rájuk nem lehetett alkalmazni, mert az alperes állományában foglalkoztatottként nem minősültek egészségügyi dolgozónak, nem végeztek egészségügyi tevékenységet, hanem úgynevezett klasszikus közigazgatási tevékenységet folytattak. Kiemelték, hogy a Kormányrendeletben foglalt szabályozás nem a teljes egészségügyi ágazatra irányult, hanem csupán az Eütev. és az Eütv. szerinti egészségügyi szolgáltatókra és annak egészségügyben dolgozó vagy egészségügyi dolgozó foglalkoztatottjaira vonatkoztathatók. Miután ők maguk sem egészségügyi dolgozónak, sem egészségügyben dolgozónak nem minősülnek, ezért a Kormányrendelet személyi hatálya nem terjeszthető ki rájuk. Annak alátámasztására, hogy az alperes nem valamennyi tevékenysége körében minősül egészségügyi szolgáltatónak, hivatkoztak az egészségügyi hatósági és igazgatási tevékenységről szóló 1991. évi XI. törvényben (a továbbiakban: Eüigtv.), a 385/2016. (XII. 02.) Korm.rendeletben és az SzMSz-ben foglaltakra. Ezáltal azt is állították, hogy az alperesnek nem valamennyi dolgozója minősül egészségügyi foglalkoztatottnak az Eütv. 3. § e) és f) pontjai, valamint az Eütev. 4. § a) és b) pontja alapján. Érvelésük szerint a munkáltató saját döntése alapján terjesztette ki a koronavírus elleni oltási kötelezettséget az igazgatási tevékenységet folytató kormánytisztviselőkre is, ugyanakkor a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdése szerinti egészségügyi ellátási formák közül a felperesek egyik ellátási formában sem vettek részt. Az AB határozat [47], [50], [55], [66]-[67] bekezdéseiben írt jogértelmezés felhívásával állították, hogy a Kormányrendelet az egészségügyben foglalkoztatottak azon körére vonatkoztatható, akik a betegekkel közvetlenül érintkeznek, a szabályozás nem a teljes egészségügyi ágazatra terjedt ki. Hivatkoztak a felmentés jogellenességére azon az alapon is, hogy valótlannak tartották a Kit. 107. § (2) bekezdés e) pontjának megjelölését, hiszen egyikük sem kérte nyugdíjazására tekintettel jogviszonya megszüntetését.

[7] Az alperes védiratában a keresetek elutasítását kérte. Érvelése szerint a felperesek az Eütev. 4. § értelmező rendelkezése szerint egészségügyben dolgozónak minősülnek, ugyanis olyan személyek, akik nem egészségügyi dolgozók, azonban az egészségügyi szolgáltató működőképességének, illetve az egészségügyi szolgáltatások üzemeltetésének biztosítása céljából munkavégzésre irányuló jogviszonyt létesítettek, ezért a Kormányrendelet hatálya a felperesekre is kiterjed. Helyesen járt el, amikor valamennyi foglalkoztatottjára, így a felperesekre is megállapította a Kormányrendelet személyi hatályát. Állította, hogy a Kit. 107. § (2) bekezdés e) pontja elírás folytán került megjelölésre a felmentésben, ami annak jogellenességét nem eredményezi. A felperesek a telephelyén végezték munkájukat, egészségügyben dolgozók voltak, ezért a kötelező védőoltásra vonatkozó előírás rájuk is érvényes volt; az AB határozat elutasította az alkotmányjogi panaszokat és megállapította, hogy a támadott szabályozás az egészségügyi ellátórendszer folyamatos működését, illetve a betegellátás biztonságát szolgálja, ezen államcélok keretei között a társadalom tagjai, a betegek élethez és egészséghöz való jogának érvényesülését szolgálja. A kért átalánykártérítés mértékét eltúlzottnak tartotta.

Az elsőfokú bíróság döntése

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereseteknek túlnyomórészt helyt adott, és a felmentések jogellenessége jogkövetkezményeként az I. rendű felperes javára 12 havi átalánykártérítésnek megfelelő 5.820.000 forint, a II. rendű felperesnek a keresettel egyezően 16 havi átalánykártérítésnek megfelelő 7.200.000 forint, továbbá 1 havi 450.000 forint végkielégítés, a III. rendű felperesnek 20 havi 8.000.000 forint átalánykártérítés és 12 havi 4.800.000 forint végkielégítés, valamint ezen marasztalási összegek után 2021. október 21. napjától járó késedelmi kamat és fejenként 250.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest; az I. és III. rendű felperesek által kért további átalánykártérítés vonatkozásában a kereseteiket elutasította. Az elsőfokú bíróság ítéletét a Kormányrendelet 1-2. §, 9-10. §-ra, Eütev. 4. §-ra, Eütv. 3. § e) -f) pontjára, az Eüigtv., 385/2016. (XII. 02.) Korm.rendelet, SzMSz-ben foglaltakra, valamint a Kit. 168. §, 107. § (2) bekezdés e) pontjára és a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (1)-(2) bekezdésre alapította.

[9] Rögzítette, hogy a felek között jogkérdésben volt vita, arról kellett döntenie, hogy a felperesekre kiterjed-e a Kormányrendelet személyi és az alperesre annak tárgyi hatálya. A törvényszék értelmezése szerint a Kormányrendelet hatálya az egészségügyi szolgáltatókra, és ezeknek a szolgáltatóknak az egészségügyi tevékenységeire, illetve az abban tevékenykedő egészségügyi dolgozókra és egészségügyben dolgozókra terjedt ki.

[10] A tárgyi hatályt illetően megállapította, hogy az alperes tevékenysége többfelé irányul, egyrészt központi hivatalként működő központi költségvetési szerv, emellett az egészségügy igazgatását, egészségügyi igazgatási tevékenység irányítását, koordinálását és felügyeletét látja el; az egészségügyi szervezetrendszer működésére irányuló igazgatási feladatokat el kell választani a közigazgatási szervnek a tényleges feladataitól. Tévesnek tartotta az alperes hivatkozását, hogy valamennyi tevékenysége egészségügyi szolgáltatásnak minősül, és azt is, hogy az alperes egésze kizárólag egészségügyi szolgáltató. Megállapította, hogy az alperes feladatainak legnagyobb része nem egészségügyi szolgáltatás; annak ellenére,

hogy az alperes külön működési engedély alapján végez ugyan járóbeteg szakellátást, tevékenységének jórésze igazgatási jellegű feladat. A feladatellátás alapján vizsgálta, hogy a felperesek munkavégzése az alperes mely tevékenységi köréhez kapcsolódott, az egészségügyi szolgáltatási- vagy az igazgatási tevékenységhez (feladatokhoz). Arra a következtetésre jutott, hogy a körlevél tévesen terjesztette ki a Kormányrendelet személyi hatályát valamennyi kormánytisztviselőre és munkavállalóra, az elsőfokú bíróság megítélése szerint ugyanis annak személyi hatálya csak azokra terjed ki, akik egészségügyi dolgozónak, vagy egészségügyben dolgozónak minősülnek.

[11] Az elsőfokú bíróság szerint felperesek, feladatellátásukból kiindulóan, nem voltak egészségügyben dolgozók: egyrészt amiatt, mert abban a tevékenységi körben, amelyben őket foglalkoztatták, az alperes nem minősült egészségügyi szolgáltatónak; másrészt a felperesek feladatkörei nem az egészségügyi szolgáltatások üzemeltetése biztosítása céljából jött létre, a feladataik semmilyen módon nem kapcsolódtak az egészségügyi szolgáltatáshoz. A felperesek adminisztratív tevékenységet végeztek a hazai és külföldi ügyfelek számára veszélyes anyagokra és keverékekre vonatkozóan, e feladatellátás pedig nem tekinthető az Eütv. 3. § e) pont alapján egészségügyi szolgáltatásnak, és jogviszonyuk nem az Eütev. 4. § b) pont szerinti egészségügyi szolgáltató működőképességének, illetve az egészségügyi szolgáltatások üzemeltetésének biztosítása céljából jött létre; tevékenységük az alperes működésének fenntartását biztosító tevékenységnek (technikai kiszolgáló tevékenység) sem volt tekinthető.

[12] Kitért arra is, hogy a munkáltatói intézkedés Kit. 107. § (2) bekezdés e) pontjára történő hivatkozása valótlan, mert egyik felperes sem kérte ilyen alapon a felmentését. A felpereseket megillető átalánykártérítés mértékét a felmentések jogellenességének jogkövetkezményeként a jogsértés súlya és azok következményei körében mérlegeléssel állapította meg, az I. rendű és III. rendű felperes esetén a keresettől eltérő mértékben határozta meg az átalánykártérítés összegét, a II. rendű és III. rendű felperesek közszolgálati jogviszonyának hosszabb időtartamát figyelembe véve marasztalta a munkáltatót a végkielégítés összegében is.

A fellebbezés, fellebbezési ellenkérelem

[13] Az alperes a másodfokú tárgyaláson pontosított fellebbezésében a Kp. 110. § (2) bekezdése alapján elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan a Kp. 109. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperesek kereseteinek elutasítását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság ítélete eljárásjogi és anyagi jogi szempontból sem felel meg a meghozatalakor hatályos jogszabályi előírásoknak, és az irányadó jogszabályokból a törvényszék téves következtetéseket vont le. Megismételte az elsőfokú eljárásban előadott érveit, miszerint a Kormányrendelet hatálya rá, mint munkáltatóra is kiterjed, valamint kiterjed a nála foglalkoztatási jogviszonyban álló egészségügyi és egészségügyben dolgozóakra. Hangsúlyozta, hogy központi hivatalként működő költségvetési szerv, egészségügyi szolgáltató, egészségügyi intézmény, az Eütv. 3.§ e) pontja alapján egészségügyi államigazgatási szerv által kiadott működési engedély birtokában egészségügyi tevékenységet végez. A működési engedélynek jogi személyként jogosultja, nem pedig az egyes egészségügyi tevékenységet ellátó szervezeti egységei (főosztályok, osztályok), ahol a tényleges orvos-beteg kapcsolat létesülhet. Kifogásolta az elsőfokú ítélet [23], [26] bekezdésében foglaltakat, mert ellentétben a törvényszék

megállapításával, álláspontja szerint a maga teljes egésze, mint működési engedéllyel rendelkező jogi személy egészségügyi szolgáltatónak minősül, foglalkoztatottjai pedig egészségügyi dolgozók, vagy egészségügyben dolgozók. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az Eütev. 4. § b) pontjában rögzített egészségügyben dolgozók fogalmát, a megfogalmazás nem szűkíthető le – az ítéleti értelmezéssel ellentétben – pusztán az orvos-beteg kapcsolatban potenciálisan résztvevő személyekre vagy foglalkoztatottakra, az kiterjed minden, a szolgáltatói minősége működőképességének biztosítását szolgáló jogviszonyra, következésképpen a felperesek jogviszonyára is. Ekörben utalt a II. és III. rendű felpereseknek is járó egyszeri 500.000 forintos juttatásra, amelyet a veszélyhelyzet során nyújtott többletmunkájuk elismeréseként az egészségügyi és az egészségügyben dolgozókat érintő egyszeri rendkívüli juttatásról szóló 275/2020. (VI. 12.) Korm.rendelet alapján felvettek és arra való jogosultságukat nem kifogásolták.

[14] Fellebbezésében a KDB határozataira is utalt, amelyekben a KDB arra a következtetésre jutott, hogy egészségügyi szolgáltató és nincs jelentősége annak, hogy a felperesek egészségügyi dolgozóknak vagy egészségügyben dolgozóknak minősülnek. Vitatta, hogy a Kormányrendelet az oltási kötelezettséget kizárólag azokra vonatkoztatta, akik az 1. § (1) bekezdésében nevesített ellátási formákhoz tartozó feladatkörben kerültek foglalkoztatásra. Az egészségügyben fennálló közfeladatait hangsúlyozva kitért arra, hogy a pandémia (világjárvány) idején a működőképesség fenntartása és a járványügyi kockázatok csökkentése miatt elengedhetetlen volt az adott telephelyen, székhelyen foglalkoztatott teljes személyi állomány átoltsága.

[15] Kifogásolta, hogy a Kit. 107. § (2) bekezdés e) pontjára utalás a felmentésben valótlanságot eredményezne, mert e jogszabályhely adminisztratív tévedés okán került feltüntetésre.

[16] A másodfokú tárgyaláson hivatkozott a Győri Ítéltábla Mf.30.042/2022/5. számú és a Pécsi Ítéltábla Mf.30.069/2022/4. számú, keresetet elutasító döntéseire. A jogkérdés elbírálása során az azokban megjelent, követendő teleologikus értelmezésre.

[17] A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperesnek a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletre (a továbbiakban: IM rendelet) utalással az elsőfokú ítéletben megállapított perköltség 50%-ában való marasztalását kérték. Érvelésük szerint az elsőfokú ítélet eljárásjogi és anyagi jogi szempontból is megfelel a meghozatalakor hatályos jogszabályi előírásoknak, a törvényszék az irányadó jogszabályokból megalapozott következtetést vont le, az alperes pedig fellebbezésében ennek ellenkezőjét nem igazolta. Az elsőfokú bíróság ítéletét részletesen és kellő mértékben indokolta, a tényállást feltárta, és a rendelkezésre álló adatokból megalapozott következtetést vont le arra vonatkozóan, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg jogviszonyait. Hivatkoztak arra, hogy az alperes az elsőfokú eljárásában előadott jogi érveléseikkel szemben nem nyilatkozott; fellebbezésében megismételte a már előadott érveit. A fellebbviteli tárgyaláson hangsúlyozták a Kp. 131. § (5) bekezdése korlátait; azt, hogy az alperes nem jelölte meg konkrétan azt az eljárásjogi szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolná. Kiemelték, hogy a törvényszék helyesen állapította meg, miszerint az alperesnél nem minden munkavállaló tevékenysége tartozik bele az egészségügyi tevékenységbe, ezért a Kormányrendelet személyi hatálya csak azon munkavállalókra terjed ki, akik egészségügyi dolgozónak, vagy egészségügyben dolgozónak minősülnek. Egyetértettek azzal is, hogy az alperes nagyjából kormányzati igazgatási feladatokat lát el, kisebb részben pedig egészségügyi szolgáltatást. Emlékeztettek az AB határozat [47], [50], [55], [67] pontjaira, melynek értelmében a Kormányrendelet hatálya nem

a teljes egészségügyi ágazatra, csupán azokra terjed ki, akik a betegekkel közvetlenül érintkeznek; a jogkorlátozással érintett személyi kör sajátossága továbbá, hogy az általuk ellátott tevékenység nélkül a betegellátás összeomlana. Utaltak az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 39. § (1) bekezdése alapján arra is, hogy az AB döntése mindenkire nézve kötelező; az AB határozat pedig az eljáró bíróságokat is köti, attól nem térhetnek el. Egyetértettek a Kormányrendelet személyi hatálya tekintetében az elsőfokú ítélet jogkérdésben elfoglalt álláspontjával, megismételték, hogy az alperes vezetőjének körlevele jogszabálysértő módon terjesztette ki rájuk nézve a Kormányrendelet hatályát, a kötelező védőoltást. A II. és III. rendű felperesek vonatkozásában az 500.000 forint egyszeri juttatás felvétele következményeként sem minősülhetnek egészségügyi dolgozónak. Fenntartották álláspontjukat arra vonatkozóan, hogy a Kit. 107. § (2) bekezdés e) pontjának rögzítése önmagában megalapozza a felmentések jogellenességét. A fellebbezési tárgyaláson hivatkoztak a veszélyhelyzeti jogalkotási folyamat fokozatosságára, a kötelező védőoltás kormánytisztviselőkre később elrendelt szabályozására, amely jogviszonyukat érintette volna.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[18] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[19] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helytálló, nem valósult meg olyan eljárási szabálysértés, amely abszolút hatályon kívül helyezést indokolna, és az alperes sem jelölt meg az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértését alátámasztó jogszabálysértést [Kp. 100.§ (2) bekezdés b) pont].

[20] A fellebbviteli eljárásban vizsgálandó jogértelmezési kérdéseket illetően előzetesen rögzítendő, hogy az egyes törvényeknek az egyfokú járási hivatali eljárások megteremtésével összefüggő módosításáról szóló 2019. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Ejht.) 72. §-a alapján a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 12/A. alcímen beiktatott és bevezetett ún. korlátozott precedens-rendszer alapján a bíróságokra kötelező a Kúria jogértelmezése az előírt rendben (többek között: tényállásazonosság, változatlan alkalmazandó anyagi és eljárásjog, illetve az alsóbb fokú bíróság általi, jogfejlesztő eltérés szükségének indokolhatatlan hiánya, a *ratio decidendi* és *obiter dicta* megfelelő azonosítása és elhatárolása stb.). Az alsóbb fokú bíróságok a korlátozott precedens-rendszer alapján a Kúria ítéleteiben foglalt jogértelmezéstől csak indokolt esetben térhet el, továbbá a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdésében foglaltak szerint az eltérést indokolni szükséges. Mindezek alapján a Kúria precedensképes határozatai azok, amelyek az alsóbb fokú bíróságokra kötőerővel bírnak, az ítéltáblák döntései más bíróságokat nem kötnék, de az egységes jogalkalmazás követelményének érdekében figyelembe veendők. Ugyanakkor az alperes által felhívott ítéltáblai döntések eltérő, nem közszolgálati jogviszonyban álló foglalkoztatottakra vonatkoznak, így a felperesek közigazgatási (közszolgálati) perében nem voltak figyelembe vehetők.

[21] A felmentés indokát nem önmagában a Kit. 107. § (2) bekezdés e) pontjára alapozta a munkáltató, emiatt annak valótlansága ellenére a KDB és a törvényszék helyesen vizsgálta a felmentés Kormányrendelet 1. § (9) bekezdése indokai valóságát és okszerűségét. A hosszabb idő óta egységes bírói gyakorlat értelmében több felmondási - felmentési - indok megjelölése esetén akkor is helye van az intézkedés jogszerűsége megállapításának, ha nem mindegyik indok bizonyult valónak, azonban a bizonyítást nyert ok a munkáltató intézkedésének jogszerű indokaként szolgálhat.

[22] Az alperes fellebbezésében azt vitatta, hogy a felperesek kormányzati szolgálati jogviszonyát jogellenesen szüntette meg, ezáltal nem értett egyet az elsőfokú ítélet jogértelmezésével, amely jogsértőnek ítélte a körlevél megállapításait és arra a következtetésre jutott, hogy a Kormányrendelet a felperesek alperessel fennálló jogviszonyaira nem alkalmazható, mert a jogszabály tárgyi és személyi hatálya nem terjed ki a felperesek kormányzati szolgálati jogviszonyaira.

[23] A KDB határozatai ellen benyújtott egy keresetlevélbe foglalt keresetek alapján a munkáltatói intézkedések (felmentések) jogellenességének megítélése során elsődlegesen abban kellett állást foglalni, hogy a Kormányrendelet kötelezően alkalmazható volt-e a felperesekre.

[24] A Fővárosi Ítéltábla előjáróban az alperes jogállását az Eüigtv., 385/2016. (XII.2) Korm.rendelet valamint az SzMSz alapján akként minősíti, hogy a miniszter irányítása alá tartozó, központi hivatalként működő központi költségvetési szerv, amely közegészségügyi (különösen a környezet- és település-, ételmezés- és táplálkozás-, gyermek- és ifjúság-, illetőleg sugáregészségügyi, kémiai biztonsági), járványügyi, egészségfejlesztési (egészségvédelmi, egészségnevelési és egészségmegőrzési), egészségügyi igazgatási tevékenységek irányítását, koordinálását és felügyeletét, valamint az egészségügyi ellátás felügyeletét (a továbbiakban együtt: népegészségügy), mint állami feladatot látja el (egészségügyi államigazgatási szerv). Az alperes egyben a Kit. hatálya alá tartozik, mint kormányzati igazgatási szerv, központi hivatal [Kit. 1. § (1) bekezdés, 2. § (2) bekezdés e) pont, 36. §]. Az alperes, mint központi hivatal kormányrendelet által létrehozott, miniszter irányítása alatt álló különös hatáskörű központi kormányzati igazgatási szerv; szervezeti és működési szabályzatát (perbeli esetben az SzMSz) a központi hivatalt irányító miniszter normatív utasításban adja ki. A központi hivatal a tevékenysége alapján az őt létrehozó kormányrendeletben (hatósági, piacfelügyeleti, szolgáltató, fenntartói, forráskezelő, ellenőrző, illetve kiszolgáló) típusokba sorolható; besorolás esetében a kormányrendelet meghatározhatja az elsődlegesen és a kiegészítő jelleggel meghatározott tevékenységeket.

[25] A Kormányrendelet helyes értelmezése kapcsán a következők rögzítendőek: A Kormányrendelet 1. § (1) bekezdése értelmében nem az Eütv. 3. § f) pontban meghatározott egészségügyi szolgáltató fogalomnak alperesre való alkalmazhatóságát kellett vizsgálni, hiszen kizárólag azokkal az egészségügyi szolgáltatókkal az Eütev. 4.§ a)-c) pontjában meghatározott jogviszonyban állókra lehetett a Kormányrendeletet alkalmazni, akik a veszélyhelyzet ideje alatt - az egészségügyi szolgáltatók és működési engedélyük nyilvántartásáról, valamint az egészségügyi szakmai jegyzékről szóló 2/2004. (XI. 17.) EüM rendelet 2. számú melléklete szerinti - ellátási formák közül alapellátást, ügyeleti ellátást, járóbeteg-szakellátást, diagnosztikát, fekvőbeteg-szakellátást, mentést igénylő ellátást, betegszállítást, bentlakásos szociális vagy gyermekvédelmi intézményben szervezett egészségügyi ellátást, fegyveres és rendvédelmi szervek egészségügyi ellátását (dolgozók és fogvatartottak alapellátását), valamint a közvetlen lakossági gyógyszerellátást nyújtották. Az egészségügyi szolgáltató alatt tehát a Kormányrendelet foglommeghatározása alapján kizárólag a fenti ellátási formát nyújtó egészségügyi szolgáltatóval ennek keretében egészségügyi tevékenység végzésére jogviszonyt létesíteni kívánó, vagy már jogviszonyban

álló egészségügyi dolgozóra, illetve rezidensre, illetve annak székhelyén és telephelyén történő munkavégzésére irányuló jogviszonyban álló egészségügyben dolgozóra nézve írta elő a jogszabály kötelezően a koronavírus elleni védőoltás felvételét. Mindezen ellátási formát nyújtó egészségügyi szolgáltatónál egészségügyi tevékenységet végző szakképesített, illetve a felsorolt ellátási formát nyújtó egészségügyi szolgáltató székhelyén és telephelyén a működőképességének, illetve az egészségügyi szolgáltatások üzemeltetésének biztosítása céljából munkavégzésre irányuló jogviszonyban álló foglalkoztatottaknak, akik nem vették fel határidőben a védőoltást vagy nem igazolták a mentesülési feltételeket, azonnali hatállyal meg kellett szüntetni a jogviszonyát. Az alperes nem állította és igazolta, hogy a felperesek, mint a szolgálati hely Osztályán kormányzati szolgálati jogviszonyban állók, munkakörük ellátása során a betegekkel való személyes kapcsolatot igénylő alapellátást, ügyeleti ellátást, járóbeteg-szakellátást, diagnosztikát, fekvőbeteg-szakellátást, mentést stb. nyújtó egészségügyi tevékenységben vettek részt, mint egészségügyben dolgozók, így helytelenül állította, hogy az alperes működési engedélye alapján, a Kormányrendelet fogalommeghatározása szerint egészségügyi szolgáltatónál voltak egészségügyben dolgozóként foglalkoztatottak. Ezen értelmezést nem cáfolja az sem, hogy alperes SzMSz-ében az alaptevékenységek kormányzati funkciók szerinti besorolása, és az általa végezhető vállalkozási tevékenységek felsorolása között a járóbetegek gyógyító szakellátása is szerepel. A felperesek járóbetegek gyógyító szakellátása egészségügyi tevékenységet nem végeztek, és az alperes arra sem hivatkozott, hogy a felperesek az alperesnek a járóbetegek gyógyító szakellátását nyújtó székhelyén, vagy telephelyén dolgoztak. Ebből következően a felperesi kormányzati tisztviselőkre a Kormányrendelet alkalmazhatóságát nem lehetett jogszerűen kiterjeszteni, az abban meghatározott egészségügyi tevékenységeket végző foglalkoztatottakra elrendelt védőoltás felvételi kötelezettség és az elmulasztás jogkövetkezményei a felperesekre jogszerűen nem volt alkalmazható, emiatt a törvényszék helyesen állapította meg a felmentések jogellenességét.

[26] Az AB határozatban a Kormányrendelet személyi hatálya meghatározása körében az Alkotmánybíróság is ezen értelmezésnek megfelelő megállapításokat tett:

[27] „[47] A jelen ügyben az R2. 1. § (3) bekezdése az egészségügyben foglalkoztatottak azon köre számára, akik a betegekkel közvetlenül érintkeznek, pro forma kötelezővé teszi a védőoltás felvételét. E kötelezettség alól - az egészségügyi indikációt leszámítva - csak akkor mentesülhet az érintett dolgozó, ha a foglalkoztatotti jogviszonyát megszünteti. Annak ellenére, hogy a kötelezés nem vezet az Eütv. 58. § (7) bekezdése szerinti - akár állami kényszer alkalmazásával járó - jogkövetkezményekre, a jogalkotó a védőoltás kötelező felvételét nemcsak lex imperfectaként tette, hanem ahhoz hátrányos jogkövetkezményt rendelt, az e kötelezettséget elmulasztó foglalkoztatott jogviszonyának végkielégítés és felmentési idő nélküli megszüntetését. Ezek alapján az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítványozók önrendelkezési jogába történt jogalkotói beavatkozás... [50] A támadott szabályozás csak az egészségügyi tevékenységet végző foglalkoztatottak számára írja elő az oltási kötelezettséget. Ekképpen a jogkorlátozás legitim célja az adott esetben ágazatspecifikusan is vizsgálendő. Ennek körében az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a támadott szabályozás az egészségügyi ellátórendszer folyamatos működését (vö. Eütev., Preambulum), illetve a betegellátás biztonságát [vö. az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény, Preambulum], ezen államcéllok keretei között pedig a társadalom tagjai, a betegek élethez és egészséghez való jogának érvényesülését szolgálja. Az állam ezzel kapcsolatos (intézményi) felelősségét az Eütv. VII. fejezete kifejezetten is megfogalmazza. Az Eütv. 141. § (1) bekezdése rögzíti, hogy az állam - az e törvényben meghatározott keretek között - felelős a lakosság egészségi állapotáért, különösen azért, hogy az egészséghez szükséges feltételrendszer kialakításával lehetővé váljon a közösségek és az egyének számára egészségi állapotuk védelme és fejlesztése, valamint

szükség esetén lehetséges mértékű helyreállítása. [51] A fentiek alapján az Alkotmánybíróság a jelen ügyben a foglalkoztatottak kötelező védőoltásának elrendelésének legitim céljaként ismeri el az Alaptörvény II. cikke által garantált élethez és egészséghez való jog, valamint az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdésében foglalt egészséghez való jog intézményvédelmi oldalának érvényesítését, a koronavírus-járvány egészségügyi, társadalmi, gazdasági hatásainak csökkentését, kiemelten az egészségügyi ellátórendszer folyamatos működését és a betegellátás biztonságát.... [54] Az Alkotmánybíróság tartva magát azon gyakorlatához, miszerint az eljárásának „célja nem lehet az, hogy a tudományos oldalról vitatott kérdésekben állást foglaljon” {3292/2017. (XI. 20.) AB határozat, Indokolás [23]}, de a testület az adott időpontban „meghatározó tudományos világkép” figyelembevételével jár el (Abh4., Indokolás [80]), az oltások alkalmasságát a koronavírus-járvány leküzdésére elfogadja. E mellett rögzíti, hogy a járvány leküzdésének a leghatékonyabb, más alternatívával nem rendelkező módja az oltás felvétele, a társadalom minél szélesebb átoltottsága. Ez bizonyos ágazatokban, területeken, emberek egy csoportja körében kiemelt fontosságú. Nyilvánvalóan ilyen terület az egészségügy, amit még inkább indokol a járvány miatt elrendelt veszélyhelyzet. Az indítványozók sem hivatkoztak a járvány leküzdésének más olyan formájának létezésére, amely az oltási programhoz mérhető hatékonysággal bírna és a betegekkel való személyes kapcsolatot igénylő egészségügyi tevékenységek körében alkalmazható lenne (vö. az érintett foglalkoztatottak izolációja). E tekintetben utal az Alkotmánybíróság arra is, hogy a járvány azon szakaszában, amikor a védőoltások korlátozottan voltak elérhetők, elsőként az egészségügyi dolgozók számára volt lehetőség azok felvételére. Az egészségügyi dolgozók privilegizálásának oka akkor is az egészségügyi ellátórendszer működőképességének fenntartása volt. [55] Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság arra mutat rá, hogy az indokolás IV/4. pontjában (Indokolás [48] és köv.) felvázolt legitim cél két, egymástól elkülöníthető, de egymással össze is függő elemet feltételez. Egyrészt – az egészségügyi ellátás biztonsága körében értékelhetően - azt, hogy egészségügyi tevékenységet oltatlan személy ne végezzen, páciensekkel, kollégáival ne érintkezzen, mert ez az egyébként szigorú higiénés szabályok betartása mellett is nagyobb kockázattal jár. Az egészségügyi tevékenység szükségszerűen a betegekkel való érintkezéssel jár; ezért nem - vagy csak nagyon szűk körben - jelenthet megoldást a távmunka keretében történő foglalkoztatás. Másrészt - az egészségügyi ellátás folyamatossága, az ahhoz való tényleges hozzáférhetőség miatt - nem elégedhet meg a jogalkotó a járványügyi szempontból nagyobb veszélyt hordozó oltatlan foglalkoztatottak izolációjával - történjék az akár szabadságolással, akár a foglalkoztatásra irányuló jogviszony megszüntetésével -, arra is kell törekednie, hogy a foglalkoztatottak körében minél szélesebb körű legyen az átoltottság. Csak így biztosítható ugyanis az, hogy egyszerre legyen járványügyi szempontból biztonságos, folyamatos és hozzáférhető a betegellátás, azaz megfelelő létszámban álljon rendelkezésre az egészségügyi tevékenység ellátására egészségügyi szempontból is alkalmas - tehát sem más foglalkoztatottakra, sem a betegekre nézve magasabb járványügyi kockázatot jelentő, s valószínűsíthetően a fertőzéssel szemben ellenállóbb (vö. Abh4., Indokolás [90]), így a munkából kisebb eséllyel kieső – egészségügyi dolgozó. ... [67] 6.5. A jelen ügyben az alapjogkorlátozás érintettjei - akiknek az oldalán az egészségügyi önrendelkezési jog felmerül - csak az egészségügyi dolgozók, az egészségügyben dolgozók és a rezidensek. A támadott szabályozás - így az abban foglalt, kilátásba helyezett joghátrány – hatálya nem a teljes egészségügyi ágazatra terjed ki, csupán azokra, akik a betegekkel közvetlenül érintkeznek. A jogkorlátozással érintett személyi kör sajátossága továbbá, hogy az általuk ellátott tevékenység nélkül a betegellátás összeomlana.”

[28] Visszatekintve a veszélyhelyzet alatt kötelezően elrendelt koronavírus elleni védőoltás szabályozási kronológiájára, a másodfokú bíróság rámutat arra is, hogy elsőként az egészségügyi tevékenységet ellátókra tette kötelezővé a Kormány a védőoltás felvételét,

szigorúbb feltételekkel, mint később a védőoltás meghatározott területen kötelezővé vagy munkáltatói mérlegelési jogkörben hozott döntése eredményeként való előírás révén.

[29] Magyarország Kormánya 2020. március 11-én a 40/2020. (III. 11.) Korm. rendelet 1. §-ában az Alaptörvény 53. cikk (1) bekezdésében meghatározott hatáskörében az élet- és vagyonbiztonságot veszélyeztető tömeges megbetegedést okozó humánjárvány következményeinek elhárítása, a magyar állampolgárok egészségének és életének megóvása érdekében Magyarország egész területére veszélyhelyzetet hirdetett ki. Annak megszüntetését követően a veszélyhelyzet kihirdetéséről és a veszélyhelyzeti intézkedések hatálybalépéséről szóló 27/2021. (I. 29.) Korm. rendelet 2021. február 8. napján lépett hatályba, melynek 3. § (1) bekezdése szerint a „veszélyhelyzettel kapcsolatos rendkívüli intézkedésekről külön kormányrendeletek rendelkeznek”. A veszélyhelyzet kihirdetéséről szóló rendeletet a koronavírus-világjárvány elleni védekezésről szóló, 2021. február 22-én kihirdetett 2021. évi I. törvény (a továbbiakban: Védtv.) 1. §-a megerősítette. A Kormányrendelet 2021. augusztus 1. napján - annak 3. §-a 2021. augusztus 15. napján - lépett hatályba. Az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy e szabályozás mögött általánosan az állam életvédelmi kötelezettségéből fakadó élethez való jog intézményvédelmi oldala, mint alapjogi cél húzódott meg. Elsőként tehát e jogkorlátozást a jogalkotó ágazatspecifikusan vezette be annak érdekében, hogy egészségügyi tevékenységet oltatlan személy ne végezzen, páciensekkel, kollégáival ne érintkezzen, mert ez az egyébként szigorú higiénés szabályok betartása mellett is nagyobb kockázattal jár. Az egészségügyi tevékenység szükségszerűen a betegekkel való érintkezéssel jár, ezért nem - vagy csak nagyon szűk körben - jelenthet megoldást a távmunka keretében történő foglalkoztatás. Másrészt - az egészségügyi ellátás folyamatossága, az ahhoz való tényleges hozzáférhetőség miatt - nem elégedhet meg a jogalkotó a járványügyi szempontból nagyobb veszélyt hordozó oltatlan foglalkoztatottak izolációjával - történjék az akár szabadságolással, akár a foglalkoztatásra irányuló jogviszony megszüntetésével -, arra is kell törekednie, hogy a foglalkoztatottak körében minél szélesebb körű legyen az átoltottság. Csak így biztosítható ugyanis az, hogy egyszerre legyen járványügyi szempontból biztonságos, folyamatos és hozzáférhető a betegellátás, azaz megfelelő létszámban álljon rendelkezésre az egészségügyi tevékenység ellátására egészségügyi szempontból is alkalmas - tehát sem más foglalkoztatottakra, sem a betegekre nézve magasabb járványügyi kockázatot jelentő, s valószínűsíthetően a fertőzéssel szemben ellenállóbb (vö. Abh4., Indokolás [90]), így a munkából kisebb eséllyel kieső – egészségügyi dolgozó (AB határozat [55]).

[30] Az egészség és élet megóvása érdekében a munkahelyek koronavírus elleni védelméről szóló 598/2021. (X.28.) Korm. rendeletben (a továbbiakban: Rendelet1) a jogalkotó pusztán az oltás kötelezővé tételének és a jogkövetkezmények alkalmazásának a lehetőségét teremtette meg, a munkáltató mérlegelési jogkörébe adta annak eldöntését, hogy az az adott munkahelyen és munkakörben indokolt-e. Előírta, hogy mindazon alkalmazottak, akik 2021. november 1. előtt nem vették fel a védőoltást, kötelesek azt 2021. december 31. napjáig felvenni. Kitért arra, hogy amennyiben a foglalkoztatott a védőoltást ezen határidőn belül nem veszi fel, a foglalkoztatott részére a munkáltató mérlegelés nélkül 2022. január 1-től fizetés nélküli szabadságot rendel el, kivéve, ha a foglalkoztatott a védőoltás felvétele alól egészségügyi indokból mentesült. A koronavírus elleni védőoltásnak az állami és önkormányzati intézményeknél foglalkoztatottak által kötelező igénybeviteléről szóló 599/2021. (X. 28.) Korm. rendelet (továbbiakban: Rendelet2) a felsorolt állami és önkormányzati intézményeknél foglalkoztatottak esetében írta elő a védőoltás igénybevitelét. A Rendelet2 többek között a Kit. hatálya alá tartozó szervnél foglalkoztatottra nézve tette kötelezővé a koronavírus elleni védőoltás felvételét. 638/2021. (XI.18.) Korm. rendelet (továbbiakban: Rendelet3) a koronavírus elleni védőoltásnak az ügyészségi alkalmazottak által történő kötelező igénybeviteléről rendelkezett.

[31] A felperesek, mint az alperesi központi hivatalnál foglalkoztatottak a Kit. hatálya alá tartozó kormányzati tisztviselők voltak, nem végeztek a Kormányrendeletben felsorolt egészségügyi tevékenységet, így rájuk a Rendelet2 1. § (1) bekezdés i) pontja alapján lett volna elrendelhető a kötelező védőoltás felvétele. A rendeletalkotó által a szabályozás során szükségszerűen elvégzett alapjogi mérlegelés eredményeként az érintett szabályozások fokozatossága abban is megmutatkozott, hogy az előírt védőoltás felvételét nem teljesítő egészségügyi tevékenységet végzők azonnali felmentését eredményező szankcióhoz képest a később hozott rendeletek enyhébb jogkövetkezményeket (1 év fizetés nélküli szabadság, azt követő jogviszony megszüntetés) tételeztek, az 1 éves fizetés nélküli szabadsággal biztosítva egy olyan scenárióban rejlő lehetőségre alapított rendeletalkotói beavatkozást, amely a koronavírus világjárvány nagyfokú mérséklődése esetére az alapjogokat érintő szabályozás elhagyását, hatályon kívül helyezését tette lehetővé. Az alperes jogszerű eljárása esetén tehát a felperesek jogviszonyának azonnali felszámolása elkerülhető lett volna.

[32] A felperesek egészségügyben dolgozóként olyan jogértelmezés eredményeként sem minősülhetnek, amely az egészségügyi szolgáltató működőképességének fenntartásának tulajdonítana jelentőséget: ugyanis a tényadatok által igazolt tevékenységeik tekintetében még a szorosabb közvetett kapcsolat sem megállapítható az egészségügyi ellátórendszer tagjaival, azok tevékenységével. A kapcsolat távoli, többlépcsős, így a működőképesség fenntartása mellett szóló érv nem szorosabb, mint más, egészségügyi szolgáltatók vonatkozásában hatósági feladatokat ellátó szerveknél közreműködő olyan természetes személyek esetén, akik a Rendelet2. személyi hatálya alá estek.

[33] A másodfokú bíróság kiemeli továbbá, hogy a veszélyhelyzet során nyújtott többletmunkájuk elismeréseként az egészségügyi és egészségügyben dolgozókat érintő egyszeri rendkívüli juttatásról szóló 275/2020. (VI. 12.) Korm. rendelet 1.§ (6) bekezdés b) pontja kifejezetten az alperes Eütev. 4. § a) pont aa) alpontja szerinti egészségügyi dolgozója részére biztosította az egyszeri juttatást, e szabályozásból nem vezethető le olyan értelmezés, hogy a II.-III. rendű felperesek alperessel, mint egészségügyi szolgáltatóval a Kormányrendeletben megjelölt egészségügyi tevékenységet végző egészségügyben dolgozónak tekinthetők lennének.

[34] Miután a felmentésnek a Kormányrendelet 1. § (9) bekezdésére hivatkozása jogellenesnek bizonyult, ezért nem volt jelentősége annak, hogy a Kit. 107. § (2) bekezdés e) pontjának megjelölése valótlan, a felmentések jogellenességét az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg.

[35] A kifejtettek alapján a fellebbezésben foglaltak a törvényszék által megállapított felmentés jogellenessége cáfolatára és megdöntésére alkalmatlannak bizonyultak, érdemben helytálló értékelést nyert az elsőfokú ítéletben a releváns tények köre az alkalmazandó jog tükrében, szemben a KDB határozataiban megjelent jogalkalmazással, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[36] A felperesek perköltségüket a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontjára és (5) bekezdésre utalással számították fel, amely alapján a másodfokú bíróság a felperesek pernyertessége folytán az alperest kötelezte a Kp. 99. § (3) bekezdés és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdésének megfelelően, a pertárgyérték és a kereseti kérelem korlátaira tekintettel annak felperesek javára történő megfizetésére.

[37] Az alperes személyes illetékmentessége révén a feljegyzett, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után annak 46. § (1) bekezdése szerinti mértékkel számított 2.101.600 forint fellebbezési eljárási illetéket állam általi viseléséről a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel rendelkezett.

[38] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2023. június 7.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró